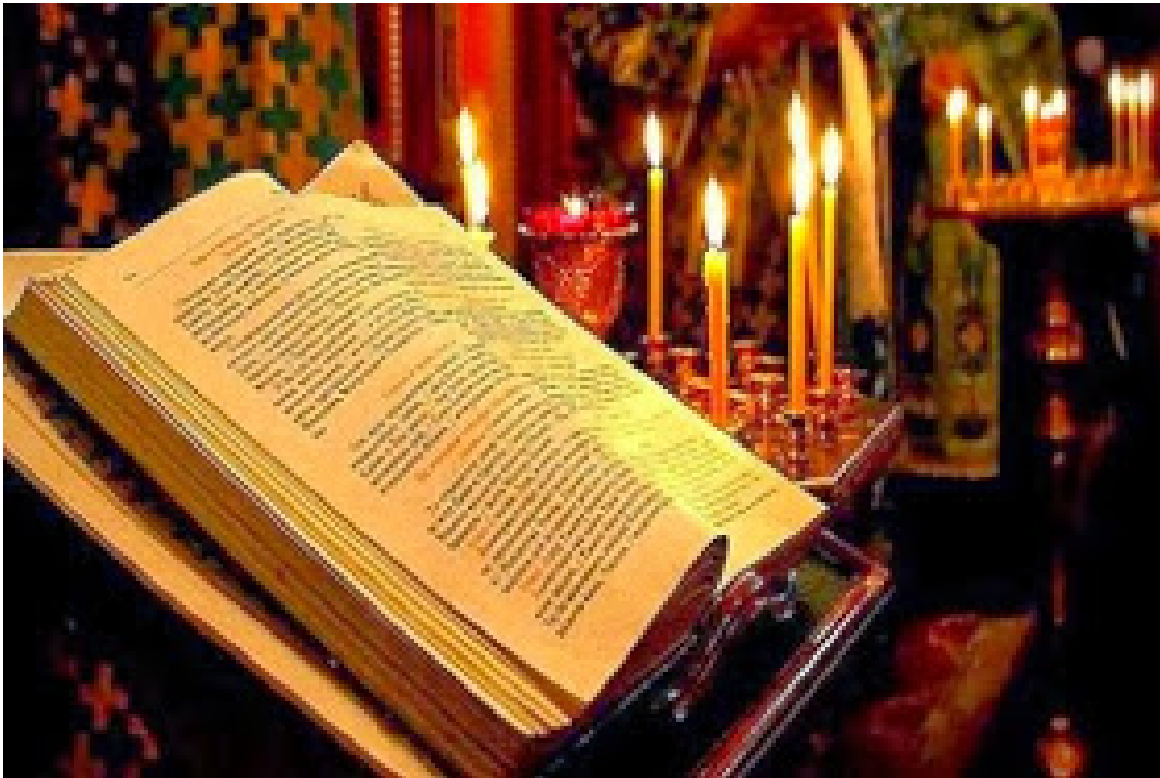

Το μεγαλείο της Μεγάλης Τεσσαρακοστής

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

Η νηστεία αυτή των τεσσαράκοντα ημερών —σύν τή μεγάλη Εβδομάδα— είναι η νηστεία του Χριστού μας στήν έρημο του Ιορδάνη, μετά τή θεία Του βάπτιση. Καί τήν καθιέρωσαν οι πατέρες καί η Εκκλησία, καί προσπαθουμε καί μείς μέσα σέ σαράντα μέρες νά κάνωμε έναν αγώνα. Οι παλαιότεροι έκαναν πολλά καί μεγάλα, καί αρκετοί σήμερα. Ευτυχώς! Υπάρχουν όμως καί οι άλλοι, οι αδύνατοι, οι λαγωοί, πού δέν είμαστε όρη τά υψηλά, καί δέν ειμαστε ελάφια, πού θέλουμε λίγη παρηγοριά, καί λίγη ενίσχυση, σ αυτό τό μέγα της νηστείας πέλαγος, καί συνάμα τόν καλόν αγώνα καί τό μέγα καλό πού προκύπτει.

Τί είναι δηλαδή αυτό τό στάδιο; Τό στάδιο των αρετών. Τί κάνομε; Φροντίζομε λίγο παραπάνω από τίς υπόλοιπες μέρες του χρόνου, τόν εαυτό μας, τήν ψυχή μας τήν αθάνατη, καί τό σώμα μας πού είναι τό φυλακτήριό της, τό περίβλημά μας. Τά φροντίζομε καί τά δύο, καί τά καθαρίζομε από παντός μολυσμού. Τά καθαρίζομε. Φροντίζομε τή ψυχή μας, τόν εαυτό μας. Στρεφόμεστε πρός τά μέσα, αφήνομε γιά λίγο τά έξω, όσο μπορούμε καί όσο γίνεται καί κάνομε αυτομεμψία καί

αυτοθεώρηση. Βλέπουμε, κατηγορούμε και τον εαυτό μας· έχουμε τόσα και τόσα να τον κατηγορήσουμε, πού δέν θά ευκαιρίσωμε να κατηγορήσωμε κανέναν άλλον. Καί γι αυτό λέει όμορφα, μεταξύ των άλλων, και η ευχή του αγίου Εφραίμ: «Δώρησαί μοι του οράν τά εμά πταίσματα και μή κατακρίνειν τον αδελφόν μου». Είναι δώρο να μας φωτίζει ο Θεός να βλέπουμε τά δικά μας πταίσματα, τή δική μας δυσκολία, τά δικά μας βάσανα.

Τότε τί κάνομε; Ασχολούμεθα μέ τον εαυτό μας, και αφήνομε τον πλησίον να ασχοληθεί και κείνος μέ τά δικά του. Καί αφού βρούμε λοιπόν μερικά πράγματα στον εαυτό μας, και ζητήσωμε τή συγγνώμη του Θεου, και λάβουμε τή μετάνοιά Του, τήν ευλογία Του, και μαλακώσει και ηρεμίσει και σπλαχνιστεί η ψυχή μας, τί κάνομε; Βγαίνομε και πρός τά έξω. Δέν μπορούμε να είμαστε πάντα μέσα. Βγαίνομε στον αδελφό μας πού βλέπομε. Γιατί άν δέν φροντίσωμε τον αδελφό μας πού βλέπουμε, τον Θεό μας πού δέν βλέπουμε πώς θά τον φροντίσωμε και πώς θά ασχοληθούμε μαζί του, κατά τον Άγιο Ιωάννη τον Θεολόγο. Καί τί κάνομε. Πώς τον βλέπουμε τον αδελφό μας; Μέ μάτια εσπλαχνίας. Μέ μάτια πού βλέπουμε και τον εαυτό μας, μέ συμπόνοια, μέ κατανόηση, μέ συγγνώμη... Καί τί γίνεται; Είναι καλύτερα έτσι. Μαλακώνει και αυτός, και αρχίζει να μας καλοέχει. Καί τί κάνομε. Προκόβουμε λιγάκι. Φεύγει από μέσα μας τό κακό, φεύγει από μέσα μας αυτή η ένταση, φεύγει αυτή η κλαυσοφαγούρα, η κακεντρέχεια, η κακία, η παλιανθρωπιά... Φεύγει. Καί τί κάνομε; Ομορφαίνομε. Καί τί κάνομε μετά; Κοιτάζομε και τή μοναδική μας αγάπη. Τό Χριστό μας. Μέσω του εαυτού μας, και μέσω του συνανθρώπου μας, φτάνομε στό Χριστό μας. Στη ψυχή της ψυχής μας. Σέ Κείνον πού είναι τό Α και Ω, πού είναι η πρώτη και η στερνή μας αγάπη. Αυτόν θά έχωμε πάντοτε. Είναι η Νυμφίος της ψυχής μας, όπως θά Τόν πούμε τήν Αγία και Μεγάλη Εβδομάδα, και θά Τόν παρακαλέσωμε να μας φροντίζει να μην πέσωμε σε ραθυμία αλλά να είμαστε σε εγρήγορση, αγρύπνια. Καί αυτό επιτυγχάνεται μέ τήν αγάπη.

Έχει η Εκκλησία μας τόσες πολλές ακολουθίες, τίς πέντε κυρίως πρώτες ημέρες της κάθε Εβδομάδος την νηστειαν, από Δευτέρα μέχρι Παρασκευή, τόσες πολλές ακολουθίες πού όμως οι κοσμικοί λέμε: Τί τά θέλουμε όλα αυτά; Πώς να τά αντέξουμε; Καί χρόνο να έχουμε, δέν έχουμε τή διάθεση να τά πούμε, να τά ακούσωμε. Αυτά είναι γραμμένα από ερωτευμένους ανθρώπους. Ερωτευμένους μέ τον θείο έρωτα, πού έπασχαν τά θεία καλώς. Κι όταν κανείς αγαπά, κι όταν είναι ερωτευμένος, θέλει συνέχεια να αγρυπνεί. Κι άς κοιμάται... αγρυπνεί η καρδιά του. Θέλει να μιλά για τον έρωτά του, για τήν αγάπη του, για τή λατρεία του, για τον δικό του και καταδικό του. Λέει, ξαναλέει... Κι όχι μόνο αυτό· θέλει να βάνει και τους άλλους να λένε γι αυτόν. Να τον υμνούν, να τον γεραίρουν, να τον μεγαλύνουν, να τον εγκωμιάζουν, να ασχολούνται, να λένε τό όνομά του, να ξαναλέν τό όνομά του και πάλι τό όνομά του. Γι αυτό και τώρα πόσα Κύριε,

ελέησόν. Γιατί τόσα; Γιατί υπάρχει αγάπη. Εμείς έχουμε λιγότερη αγάπη ελάχιστη, τίποτε μας φαίνεται δύσκολο. Και τότε τί κάνουμε; Κάνουμε λίγο. Γιατί άμα κάνουμε τό πολύ χωρίς νά μπορούμε, θά μας στρίψει. Κάνουμε λίγο. Λίγο-λίγο, λίγο-λίγο, λίγο-λίγο, και μπαίνουμε και μείς μέσα σ αυτό τό μείκος κύματος. Μέσα σ αυτή τή θεία καλοσύνη. Μέσα σ αυτό τό τραγούδι της αγάπης, τόν έρωτα της χαράς. Μπαίνουμε στό μεγαλείο της Εκκλησίας. Και τί κάνουμε σιγά-σιγά; Συνηθίζουμε. Μας αρέσει, μας ευχαριστεί. Κι όταν φεύγουμε από τήν Εκκλησία τό σπίτι μας, πού κάναμε προσευχή, τό σιγοφέρνουμε στό νού μας, στή ψυχή μας, στή διάνοιά μας, στό στόμα και στά χείλη μας. Και γινόμαστε λίγο-λίγο πιό όμορφοι. Ομορφαίνουμε. Ομορφαίνουν και οί άλλοι. Και φτάνουμε στήν Αγία και Μεγάλη Εβδομάδα χωρίς νά τό καταλάβουμε. Ξέρει η Εκκλησία. Δέν θέλει νά κάνουμε πολλά, αλλά μας λέει πολλά για νά κάνουμε λίγα οι περισσότεροι. Οι λίγοι τά κάνουνε τά πολλά και μπράβο τους. Είναι ελάφια. Εμείς όμως είμαστε λαγωοί και καταφυγή μας ο Χριστός.

Και οι πατέρες παλαιότερα στό προσκυνητάρι τού ναού έβγαζαν τήν εικόνα του Αγίου του ναού και έβαζαν για σαράντα ημέρες τήν εικόνα του ελεήμονος Χριστού. Γιατί όλες αυτές οι σαράντα μέρες είναι μιά μεγάλη δεσποτική εορτή. Γι αυτό και δέν γίνονται λειτουργίες, όταν κάνουμε τή νηστεία από τή Δευτέρα μέχρι Παρασκευή εκτός τής Προηγιασμένες πού είναι λειτουργίες έτοιμες, γιατί έχουμε και πένθος· κλαίμε για τής αμαρτίες μας, κλαίμε γιατί σταυρώσαμε τόν Χριστό μας, κλαίμε για τής αμαρτίες τών άλλων, κλαίμε και για τούς πεθαμένους μας, κλαίμε και γιατί ταλαιπωρήσαμε τήν δημιουργία, κλαίμε και τί δέν κλαίμε;

Ολόψυχα εύχομαι, πατέρες και αδελφοί μου, νά περάσουμε όλοι καλή και Αγία Σαρακοστή, καλή δύναμη, καλόν αγώνα, και καλό Πάσχα.

π.Ανανίας Κουστένης

Πηγή: theomitoros.blogspot.com